

כסף למימון הפוסט ציונים?

אמנים ישראלים שיוצאים נגד הפרוייקט הציוני ממומנים ממיטב כספינו, כיוון שהם שולטים גם במיליה "האמנותי-תרבותי" בארץ שאול רוזנפלד

"גם אם זה יישמע נורא ואיום, אני מקווה שזה קצת יזכיר לנו איזו רגישות מתחייבת מעם שעבר שואה", הסביר הקולנוען האלמוני גומא רביד את החלטתו ללהק לתפקיד הראשי בסרט "חתיכת לחם" את מוחמד בכרי במסגרת תחרות סרטים בנושא השואה. ומה טבעי ומתבקש יותר מכך שבכרי, הרואה במדינת היהודים את המדינה הגזענית ביותר בעולם, יהיה האדם הנכון במקום הנכון (בסרט על שואת היהודים) גם מבחינת חבר השופטים – שזיכו את גומא בפרס עידוד היצירה על סרטו, כשאחד מנימוקיהם הוא "הבחירה המרתקת של השחקן הראשי". גיבור "ג'נין ג'נין", כידוע, הוא גם גיבור תרבות נערץ בערוץ 8, שאך לפני שבועות ספורים הקדיש לו את התוכנית "24 שעות", פחות או יותר בזמן ש"ארץ נהדרת" של ערוץ 2 החליט שאין כמו המתנחלים לליהוק התפקיד של חוטפי חיילים.

באורח דומה לגומא יכול אלון חילו לשרטט ב"רגישות רבה" את דמות הערבי המנושל והיהודי המנשל ב"אחוזת דג'אני", מבלי להצניע יתר על המידה את "העובדה" שבמעשיה אלה קנתה (בעיקר גזלה) הציונות את עולמה (וארצה) כשלוחה נאמנה של הקולוניאליזם האירופי – וכמובן לגרוף שבחים ומזומנים מוועדת פרס ספיר.

במאי "אודס" בכנסת:

"זו טעות מטומטמת" / ynet

הבמאי יהונתן סגל הכחיש את הטענות על כך שסרטו משווה בין השואה לבין הכיבוש הישראלי, בדיון על מימון הסרט שנערך בוועדת החינוך. ח"כ אורלב: "יש לוודא שהסרט הולם את ערכיה של מדינת ישראל"

[לכתבה המלאה](#)

כך יכול ערן ריקליס לספק את סחורת ההתגוללות המתבקשת על הציונות המתועבת ורוח הקלגסיות הצה"לית בסרטיו "הכלה הסורית" ו"עץ לימון"; וכך יכול להגדיל לעשות אודי אלוני בסרטו "מחילות".

אלא שאת הובלת המשימה של הוצאת דיבת הארץ רעה ראוי בכל זאת להפקיד בידי מי שטרם על "רזומה מוסרי" נעלה קצת נכבד ונרחב מזה של חילו, גומא, ריקליס ואלוני גם יחד. למשל, אייל סיון, שכבר ב-1999 לא יכול היה שלא להתפלץ מ"המתקפה המתלהמת" של גדיעון האוזנר על "הפקיד היבשושי" אדולף אייכמן (במשפט אייכמן) בסרטו "הספיאליסט". ב-2003

כזכור היה זה "הטיהור האתני" שישראל ביצעה בפלסטינים ב-1948 בסרטו "דרך 181" שגרם לסיון לביעותים, תוך שהוא מבהיר כי "בעיני, בומבה, הספר אצל קלוד לנצמן, והספר הפלסטיני בלוד הם שני הצדדים של אותה הטראומה. בעיני, כישראלי, אי אפשר לחשוב על הנכבה בלי לחשוב על השואה".

ב-2006 הייתה זו תביעת דיבה שלו שנדחתה נגד הפילוסוף אלן פינקלקראוט (שטען בעקבות הסרט "דרך 181" כי "סיון הוא מהשחקנים הבולטים של האנטישמיות היהודית העכשווית"), ושהביאה אותו לגמור אומר עם עצמו ולצאת למסע נגד "הסכנה הפילושמית החולנית השוררת באירופה באצטלה של תמיכה בישראל".

עם CV ממין זה, מה הפלא שב-2007 הוא נבחר בידי הוועדה המייעצת המשותפת לקרן רבינוביץ', ערוץ 8 וסינמטק ירושלים, ליצור במסגרת ההכנות לחגיגות ה-60 למדינה, את הסרט "ג'אפה – סיפורו של מותג". כך, מי שהציונות בעבורו היא מהרעות היותר חולות עלי אדמות, ופרי בטנה, מדינת היהודים, היא המוציאה לפועל של אותה תעשיית דיכוי, כיבוש וטיהור אתני, הוא זה שהיה אמור להתממן מאותה מדינה, ובלבד שישרה עליה מ"כישרונו הקולנועי" ויעניק לה כשי תיעודי צנוע ליום הולדה את ג'אפה כמיזם של ג'יפה-ציונית-קפיטליסטית-קולוניאליסטית.

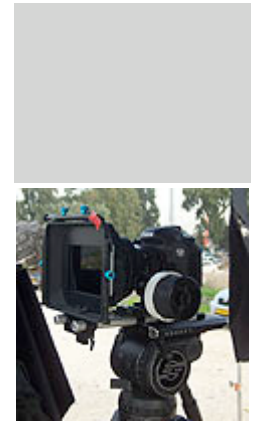
כשהחליט אספסיאנוס להטיל מס על המשתנות-מחראות (lavatrina) ברומא, ובנו של טיטוס עיקם את אפו לנוכח ההתעמרות החדשה באזרחי העיר, הושיט לו הקיסר את "מטבע מיסוי המשתנה" הראשון, שאל לריחו, ונענה כי למטבע אכן אין ריח. מכאן צמח הביטוי "לכסף אין ריח". גם "לכסף האמנותי" המקומי אין ריח, ובלבד שהוא משמש "אמנותית" להבאשת ריחה של ישראל, בייחוד בניכר.

ניתן כמובן לתהות על קנקנו המוסרי של מי שמחזר על פתחיהם של "תקציבים ציוניים" ולו רק כדי שישתמש בהם לצורך תקצוב סרטיו, העוסקים, איך לא, בנפסדות ובשטניות של הפרוייקט הציוני; בדיוק כפי שאפשר להתפעם משיעור קומתם הערכי של אנשי אקדמיה ישראלים מסוימים. הקוראים לחרם אקדמי על ישראל ובה בעת מלינים על המדינה שאינה מוציאה עוד מכספה על האקדמיה הישראלית, בין השאר לטובת שכרם-הם.

ואולם כשהמ יל, ה"האמנותי-תרבותי" הישראלי רואה את ענייני הטוב, היפה והראוי כלא פחות ממונופול שמימי שלו, וכאשר "אמנים עזי נפש", המעלים על נס את העוולות הציוניות והמסכנות הערבית-פלסטינית, חייבים להתממן מכיסו כולנו לטובת עוד "יצירות אמיצות ובעלות מעוף" – לא נותר לנו כפלבאים כנועים של הממלכה-האמנותית-המאוחדת אלא לקיים את הפסוק "אמנות או נמות" ולהפטיר בדחילו ורחימו: "נעשה ונשמע" ובעיקר נממן... את סיון, גומא, ריקליס, אלוני, חילו ושות'.

ד"ר שאול רוזנפלד, מרצה לפילוסופיה

חזרה

ציונות כרעה חולה?

צילום: אהוד קינן

לחצו כאן להגדיל הטקסט